Puterea tămăduitoare a cuvîntului

Î.P.S. **TEOFAN SAVU**
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

O privire onestă asupra omului contemporan arată o nevoie acută de vindecare.

Rănit de mediul în care trăieşte sau de alegerile sale greşite, moştenind, poate, de la înaintaşii săi, o serie de neputinţe sau alegînd, de bună voie, să poarte povara semenilor săi, omul caută mîngîierea cea tămăduitoare. Unii caută în Dumnezeu tămăduirea de multele răni aşezate pe suflet; alţii o fac fără de Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu sau în indiferenţă faţă de Dumnezeu. În oricare din aceste situaţii, cuvîntul rostit şi cuvîntul scris au un rol bine definit.

Omul aflat în relaţie cu Dumnezeu cunoaşte faptul că tot ceea ce cuvîntă, tot cuvîntul său este în legătură cu Cuvîntul Tatălui care trimite pe Mîngîietorul, Duhul Sfînt, Cel care „învaţă toate" (Ioan 14,26). Sesizăm, aici, o legătură strînsă între *mîngîierea* Duhului Sfînt şi *învăţătura* aşezată la inima omului, între *duh* şi *cuvîntul* în care *„se toarnă Duhul"*, ca să evocăm o imagine pe care o întîlnim la Cincizecime, preluată de la proorocul Ioil (v. FA, 2, 17 şi Ioil 3, 1). Putem spune că Hristos Domnul, care este *Cuvîntul* Tatălui, a mijlocit, pentru o lume orfană, un *Mîngîietor* care „*învaţă toate*" şi care, prin Darul Său, tămăduieşte orice boală şi orice neputinţă.

Ce se întîmplă însă cînd cuvîntul omului este despărţit de Duhul „*de viaţă făcător*"? Prin duhul cuvintelor care ies dintr-o astfel de inimă, lumea este aruncată în braţele plictisului, dezbinării, neorînduielii sau chiar ale apostaziei.

Sînt, aşadar, două chipuri ale cuvîntului. Unul îmbrăţişează delicat, mîngîietor, tămăduitor întreaga fiinţă şi pe toţi laolaltă. Celălalt desparte, dezbină şi, în cele din urmă, răneşte.

Despre efectele benefice sau malefice, tămăduitoare sau aducătoare de răni pe care le poate avea cuvîntul asupra omului, au ajuns a se pronunţa şi oamenii de ştiinţă. Experimentele făcute au demonstrat că un cuvînt, rostit sau doar gîndit, poate influenţa structura materiei, mai cu seamă structura apei. Dacă cineva rosteşte un cuvînt bun sau are un gînd pozitiv, apa, atunci cînd îngheaţă, cristalizează în forme regulate, plăcute, precum sînt fulgii de zăpadă. Dacă, dimpotrivă, se rostesc blesteme sau cuvinte grele, atunci ochiul microscopului sesizează în apa îngheţată forme urîte, neregulate, haotice, tulburătoare. Or omul, avînd un trup alcătuit în mare parte din apă, cu atît mai mult va fi sensibil la orice cuvînt sau gînd care se rosteşte în preajma sa. De aceea în preajma unui om

BDD-A203 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:04 UTC)

duhovnicesc, avînd cuvîntul rugăciunii, orice suflet se simte mai liniştit, se odihneşte, cum se mai spune în spiritualitatea răsăriteană. A fi însă în preajma celui chinuit de gînduri rele, slobod la gură şi grabnic la a judeca pe alţii, nu aduce decît o stare de neliniște şi disconfort, chiar dacă acela nu ar rosti nici un cuvînt cu voce tare.

Binecuvîntare sau blestem. Cuvînt sau necuvînt. Rănire sau tămăduire. În faţa omului se află alegerea.

Textul sacru al Scripturii şi discursul Sfinţilor Părinţi mărturisesc despre cuvîntul aducător de mîngîiere şi vindecare spirituală. În Epistola către Romani, marele Pavel atrăgea atenția celor din „cetatea eternă" că *„toate cîte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învăţătura noastră, ca prin răbdarea şi mîngîierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde"* (Romani 15, 4). Dacă se apleacă cu această deschidere asupra textelor scripturistice, omul prepară, din fiece slovă, cîte un medicament pentru multele lui şi ale lumii neputințe şi răni.

Pornind de la *Cuvîntul* lui Dumnezeu, citit în *Duhul* lui Dumnezeu, omul insuflă cuvintelor *duh de vindecare*, iar, prin aceste cuvinte, semenii primesc şi Duhul cel bun, care mîngîie şi alină suflete rănite. Şi nu e lucrare mai importantă pe faţa pămîntului decît aceea de a obloji şi odihni pe fratele, prin care se poate dobîndi pacea lui Hristos, acea pace statornică, solidă, vindecătoare, ce nu poate fi distrusă, furată sau pervertită.

BDD-A203 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:04 UTC)